

der kunde sætte sin Villie igjennem. Som det nu foreligger, er det klart, at Regjeringen, den høitærede Confeilspræsident netop har taget Initiativet til at forsøge en anden Text indbragt, og han kommer saa virkelig til at bære Ansvaret for alle de Følger, der ville komme deraf. De ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og Ødense Amts 1ste Valgkreds (Strøm) ere atter og atter komne tilbage til en Henvisning til den Betydning, der formentlig skulde ligge i, at det foreliggende Forslag kun er beregnet paa at skulle gjælde for en Maaned, men de ere bleve mig Svar skyldige paa, af hvilken tænkelig Grund man da rejser Strid og Splid om Textens Affattelse, naar vi Alle have været enige om, at de midlertidige Finantslove, der kun ere beregnede for en enkelt Maaned eller maaste for to, aldrig have givet Anledning til Strid. Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) har nu selv vedkjendt sig at være en Dufft fra Absolutismens Dage; jeg har efter hans Udtalelser i Dag, endnu mindre Anledning til at betvivle det, men da jeg ser, at han nu er aldeles forduftet herfra, skal jeg ikke gjøre Forsøg paa at kalde ham tilbage.

Formanden (Berg): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) har begjæret Ordet for 3die Gang. Jeg forudsætter som en Selvfølge, at Thinget ikke har Noget derimod. (Ophold). Det ærede Medlem har Ordet.

Hørup: Jeg kan godt forstaa, at den høitærede Confeilspræsident ikke har noget Dufft om at komme til Klarhed om Forstaelsen af denne Sag. Det var det, jeg gjorde gjældende i Gaar, at der i denne Sag aldrig er gjort noget virkeligt Forsøg paa at klare en almindelig gennemført Opfattelse af, hvad midlertidige Finantslove skulde være. Det har den høitærede Confeilspræsident god Grund til ikke at forsøge paa, men det er for mig et Vidnesbyrd om, at den Opfattelse, jeg har gjort gjældende, og som er den gamle altid hævedede Opfattelse, af den, er klar og uimodsigelig. Den høitærede Confeilspræsident sagde: Selv om ethvert Barn kunde forstaa den, var det Samme dog ikke Tilfældet med de Boyne. Nei, det er sandt, men det tror jeg ligger deri, at de Boyne ere ikke saa uskyldige som Barnet. Vare de det, forstode de det saamænd nok. Om det foreliggende Forslag skal jeg ikke udtale et Ord mere; men jeg skal til Slutning saa fast, hvad der med Hensyn til en almindelig midlertidig Finantslov er indrømmet her i Thinget, hvad der

er Enighed om, for det er meget mere, end jeg nogenstinde havde drømt om den Gang, jeg læste Landsstingets Forhandlinger for et Par Aar siden. De ville se, at Uoverensstemmelsen er ikke nær saa stor, som man skulde tro. Det erkjendes fra alle Sider, at det, der er Hovedpunktet i en midlertidig Finantslov, er de løbende Udgifter. Det erkjendes, at ingen Udgift kan afholdes, som ikke er løbende. Det er et stort Fremstridt. Deri ligger altsaa, at ingen Udgift kan afholdes efter en midlertidig Finantslov, som ikke har været afholdt før, med andre Ord, at ingen ny Udgift kan afholdes efter en midlertidig Finantslov. Nu sagde ganske vist den høitærede Confeilspræsident, den Gang han sidst havde Ordet i Gaarsmødet, at ogsaa efter den midlertidige Finantslov i 1881—82 var der afholdt nødvendige Udgifter. Men nu ere vi altsaa enige om, at det er galt, at de Udgifter bleve afholdte. Nu er det altsaa erkjendt, at nødvendige Udgifter ikke kunne afholdes efter den midlertidige Finantslov (Confeilspræsidenten (Strup): Tillægsbevillingsloven.) Det er jo noget helt andet. (Confeilspræsidenten (Strup): Det sagde jeg!) Det sagde den ærede Confeilspræsident ikke i Gaar. (Confeilspræsidenten (Strup): Jo!) Ja, saa er det en anden Sag, saa er den Tvivl borte. Saa skaar jeg kun fast, at midlertidige Finantslove ikke hjemle nødvendige Udgifter. Det ere vi altsaa enige om. Det er netop det, jeg til Slutning ønsker at saa fast, for at der ikke i Fremtiden skal opstaa disse, jeg vil ikke sige Tvivl men Stridigheder; vi ere altsaa enige om, at Intet kan afholdes, som ikke er løbende Udgifter, selv om det ogsaa er nødvendigt; efter en midlertidig Finantslov kan intet Nyt afholdes. Det eneste Spørgsmaal, der endnu skaar tilbage, er kun det, om en Udgift, naar der er Tale om løbende Udgifter, kan afholdes i større Omfang, end den tidligere er bleven afholdt, eller om man ogsaa da er bunden ved de hidtil gjældende Regler. Det er det eneste Punkt, paa hvilket der her i Thinget er reist Tvivl. Nu vil jeg sige, at det er ikke tilstrækkeligt, at ærede Medlemmer sige, at det er meget slemt, hvis vi ikke kunne gaa høiere, at det er meget kjedeligt, hvis vi ikke kunne faae nye Bevillinger; vi maa i det Mindste have nogle Kanoner, nogle Skibe af og til, ellers er det haardt. Det er intet Bevis. Dersom det er slemt, saa skal det være det. Det er ikke Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er: Hvad er Lovens Regel. Hvad ærede Medlemmer saa end sige, om, at de ville have Lov til at gaa ud over den hidtidige Bevilling, saa spørger jeg Dem kun: Hvor